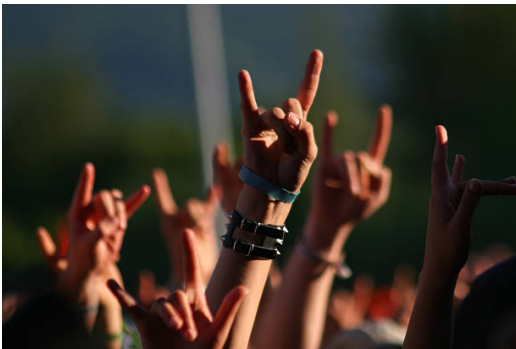

2024 m. rugpjūčio 4 d.

MEILĖ YRA VIENINTELIS DALYKAS,
KURIS VEDA GYVENIMĄ
Į PRIEKĮ

Siūlome perskaityti Antony liudijimą apie sunkiojo roko muzikos daromą žalą. Žmogus ieško muzikos, kuri padėtų jam pabėgti nuo vidinės beprasmybės. Pradžioje ši muzika jame tariamai išlaisvino visą pyktį ir neapykantą, tačiau ilgainiui paskatino tikrą savigriovą. Tačiau jis sutinka gyvenimo moterį, kuri jį išveda iš perdėm negatyvaus pasaulėvaizdžio, paskatindama eiti ne mirties, o gyvenimo keliu.

Šią muziką atradau atsitiktinai, kai man buvo dvidešimt metų. Ieškojau kitokios muzikos nei ta, kuri skambėjo per radiją ir kuri man nebuvo įdomi muzikiniu požiūriu. Man reikėjo muzikos, kuri priverstų mane reaguoti ir akimirksniai pamiršti rūpesčius. 2000 m. atradau muzikos žurnalą *Hard & Heavy*. Tai sunkiojo roko muzikos žurnalas, apimantis nemažai metalo muzikos stilių ir pateikiantis įvairių grupių kūrinis.

Perklausiau šį kompaktinį diską ir atradau gana brutalią muziką - metalą. Tada sužinojau šiek tiek daugiau apie muzikos žanrą, kuriam atstovauja metalas ir pradėjau ieškoti grupių, kurios atitiktų mano skonį. Ėmiau siųstis muziką iš interneto ir klausytis daugybės grupių. Vieną dieną nusipirkau *Marilyn Manson* albumą ir man labai patiko grupės stilius.

Muzika buvo brutali, greita ir įnirtinga. Klausydamasis šios muzikos jaučiausi taip, tarsi išlaisvinčiau visą pyktį ir neapykantą, kuriuos ilgą laiką laikiau savyje. Tam tikra prasme tai buvo būdas nukreipti savo energiją ir kuriam laikui pamiršti problemas.

Todėl toliau klausiausi grupės ir nusipirkau visus jų kompaktinius diskus. Vieną dieną, vėlgi atsitiktinai, per mokamą muzikos kanalą MTV2 atradau grupę *Cradle Of Filth*. Jų muzika buvo dar žiauresnė nei tai, ką buvau girdėjęs anksčiau, ir man ji, aišku, patiko. Tada internete susiradau šią grupę ir sužinojau, kad jie groja *Black Metal*.

Buvau visiškai nesusipažinęs su šiuo muzikos stiliumi ir nežinojau, kas tai yra. Perklausiau keletą grupės dainų, kurias radau internete, ir po kurio laiko nusipirkau beveik visus jų kompaktinius diskus. Tuo metu nesijaučiau labai gerai ir buvau linkęs viską pasilaikyti sau.

Nesijaučiau, kad priklausau tam pasauliui ir man buvo labai sunku gyventi pasaulyje, kuris, atrodo, buvo sukurtas ne man. Nesijaučiau gerai ir neturėjau jokios savigarbos.

Buvau patyręs romantinių nesėkmių, nesijaučiau gerai profesiniame gyvenime, o žmogus, prie kurio buvau prisirišęs, išvyko. Nesijaučiau gerai, nesijaučiau gerai šiame pasaulyje ir nekenčiau žmonių. Mano protas ir mintys buvo tamsios. Ilgą laiką galvoje sukosi mintis apie savižudybę, bet visada sau sakiau, kad taip pasiduoti yra bailu, todėl ėmiausi beprasmiškų rizikų, tikėdamasis, kad vieną dieną mane pasiims pati mirtis.

Aš nebeturėjau jokio gyvenimo skonio ir aplink save buvau pradėjęs kurti didžiulį burbulą. Vienintelis būdas, kurį galėjau rasti, kad numalšinčiau savo dvasinį skausmą, buvo sukelti fizinį skausmą. Taigi daug ir įvairiais būdais save žalojau. Tokių veiksmų jau buvau griebęsis prieš daugelį metų, bet tai nebuvo pasiekę tokio lygio. Maniau, kad kovodamas su šiais fiziniiais skausmais pamiršiu savo moralinius skausmus. Kuo daugiau laiko bėgo, tuo daugiau atrasdavau naujų grupių. Mano skonis pamažu keitėsi ir aš pradėjau domėtis muzika, kuri buvo vis žiauresnė ir nesveikesnė. Ieškojau labai tamsios muzikos, kuri mane nukeltų į tamsius, chaotiškus pasaulius.

Pamažu atradau, kas yra *Black Metal*; tai buvo labai antireliginė muzika, propaguojanti pasaulio ir visko, kas jame yra, naikinimą ir neapykantą. Mano liūdesys ir nerimas pamažu virto neapykanta. Tačiau, kaip bebūtų keista, nepaisant visų šios muzikos skleidžiamų neigiamų minčių, pasijutau geriau.

Muzika privertė mane pamiršti rūpesčius ir suteikė vis didėjančią stiprybės jausmą. Dėl šios muzikos galios norėjau keistis, tapti stipresnis. Klausydamasis jos jaučiausi geriau, jaučiau, kaip manyje kyla tiek daug jausmų, kad iš tikrųjų negalėjau apibūdinti, kas tuo metu su manimi vyko, jaučiausi galingas, gyvas ir, svarbiausia, unikalus. Tam tikra prasme atradau „savo pasaulį“.

Dar ilgai klausiausi šios muzikos. Rinkau kompaktines plokšteles ir lankiausi koncertuose, tačiau, nepaisant geros savijautos, kurią jaučiau „savo pasaulyje“, buvau vis labiau atitrūkęs nuo tikrojo pasaulio.

Toliau susitikinėjau su draugais, važinėjau motociklu ir, mano nuomone, šie keli užsiėmimai už juodojo metalo pasaulio ribų leido man palaikyti ryšį su realybe. Vos per kelerius metus buvau gerokai pasikeitęs. Mano nuomone, pasikeičiau į gerąją pusę. Buvau daug mažiau drovus, šiek tiek labiau pasitikėjau savimi, jaučiausi stipresnis.

Pasikeitė ir savęs žalojimas, kurį anksčiau sau darydavau. Tai nebebuvo būdas paslėpti savo dvasinį skausmą, bet tapo būdu, padedančiu man sustiprėti. Stengiausi nugalėti skausmą, pranokti save, sakiau sau, kad viskas, kas tavęs nenužudo, padaro tave stipresnį. Tikslas buvo ne padaryti žymių, o iš tikrųjų patirti skausmą.

Kartais, klausydamasis juodojo metalo, staiga pajusdavau, kad noriu padaryti sau žaizdą. Šis „darbas“ su savimi leido man susikurti didžiulį emocinį kiautą. Manęs niekas nebejaudino ir jaučiausi pasiruošęs susidurti su viskuo be menkiausios baimės.

Tačiau pamažu supratau, kad be tos muzikos man sunku gyventi. Kai būdavau namuose, klausydavau jos beveik be perstojo. Kai dirbau ar dariau ką nors kita, galvodavau apie tai, ką klausiau ar ką ruošiausi klausyti. Visada brėždavau paralelę tarp to, kas vyksta, ir juodojo metalo pasaulio.

Pavyzdžiui, man buvo sunku eiti į bažnyčią, atmečiau bet ką, kas susiję su religija. Man net buvo sunku rodyti meilę savo šeimai. Pats to nenorėdamas, pamažu atsiribojau nuo visko, kas man buvo brangu. Kita vertus, niekada neliečiau nieko, kas susiję su juodąja magija. Man tai per daug jautri ir pavojinga tema, kad į ją numočiau ranka.

Tačiau, deja, pažįstu nemažai žmonių, kuriems pagunda buvo stipresnė. Tiesa, klausydamasis šios muzikos kartais norėdavau sužinoti, kas gali būti galingesnis ir didesnis už mus, bet niekada taip toli nenueidavau, o tai, be abejo, buvo geras pasirinkimas.

Šios muzikos toliau klausiausi gana ilgai. Tik 2004 m., kai sutikau savo gyvenimo moterį, pradėjau sau kelti klausimus. Kaip galiu ką nors mylėti, jei mano mąstymas pagrįstas neapykanta ir pasaulio atmetimu? Ji supažindino mane su jausmais, dėl kurių iki tol tik kentėjau, bet šį kartą padarė mane laimingiausiu žmogumi pasaulyje: meile.

Iki tol mano pasaulio vizija buvo tik neigiama, buvau išmokęs mylėti tai, kas negražu, ir gerai jaustis tamsoje, tačiau gyvenimo matymas per teigiamus jo aspektus apvertė mane aukštyn kojomis. Šis susitikimas buvo pats gražiausias dalykas, kuris man kada nors buvo nutikęs, ir jei jo nebūtų buvę, nežinau, kur būčiau šiandien. Taigi bandžiau atsisakyti juodojo metalo, bet tai nebuvo lengva. Prireikė nemažai laiko, kad nustočiau jo klausytis ne todėl, kad pasiilgau to, kaip jis mane privertė jaustis, ar to, kaip jis mane užvaldė, bet todėl, kad buvau jį priėmęs ir buvo sunku judėti toliau.

Nežinau, kaip tai paaiškinti, bet *black metalas* tarsi šaukė mane. Galiausiai man pavyko atsisakyti šio muzikos stiliaus, bet vis dėlto po ilgo laiko. Po kurio laiko perklausiau keletą kūrinių, bet jaučiausi ne taip, kaip anksčiau. Dabar jaučiuosi gerai ir esu laimingas.

Man nebereikia juodojo metalo, kad jausčiausi gerai, pagaliau jaučiuosi gerai ir pamažu išeinu iš to mažo burbulų, kurį buvau sau susikūręs. Neabejotinai buvau pasukęs ne tuo keliu, bet šiandien svarbu tai, kad kažkas grąžino mane į teisingą kelią ir padėjo atrasti, kad meilė yra vienintelis dalykas, kuris iš tikrųjų veda gyvenimą į priekį.

Iš pranc. k. vertė diak. Lukas Skroblas

Versta iš <http://sosparanormal.free.fr>

Daugiau apie ekstremalios muzikos daromą žalą skaitykite:

[Kun. Benoît Domergue: Jaunimo kultūra ir satanizmas: ekstremali muzika.](#)